

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžp/17/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200695
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012200695.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne F., bytom v R., zastúpenej JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Sputniková 18, proti žalovanému Okresnému úradu Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom v Bratislave, Lamačská cesta 8, za účasti Slovenského vodohospodárskeho podniku, š. p., so sídlom v Bratislave, Karloveská 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2012/1133-KOL z 05. januára 2012, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/142/2012-53 z 26. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5S/142/2012-53 z 26. marca 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“), zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu žalobkyne, ktorou sa táto domáhala, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. A-2012/1133-KOL zo dňa 05. januára 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa Mestskej časti Bratislava Devínska Nová Ves č. DNV 2011-09/604/vyvl.-7/PL zo dňa 10. augusta 2011, ktorým podľa ustanovenia § 108 ods. 2 písm. a/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „stavebný zákon“), vyvlastnila v prospech Slovenskej republiky, právnickej osoby - správcu Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, pre účely výstavby Bratislava - protipovodňová ochrana, aktivita 6: úsek Moravy na trvalo vo verejnom záujme pozemok parc. č. V. v kat. území N., ktorého podielovým spoluvlastníkom je žalobkyňa za náhradu 371,57 eura a pozemok parc. č. V. v k. ú. N. za náhradu 76,20 eura.

Krajský súd vychádzajúc z námietok žalobkyne, že bola ukrátená na svojich právach včítane porušenia čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a tiež, že pri vyvlastňovaní bola uvedená do omylu v otázke, ktorý pozemok je predmetom vyvlastnenia, keď zo strany Vodohospodárskeho podniku jej boli

predložené náčrty, z ktorých nebolo zrejmé, kde sa vyvlastňované pozemky nachádzajú, a že stavebný úrad bol povinný ju informovať v zmysle § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), že ide vydať rozhodnutie o vyvlastnení a umožniť jej vyjadriť sa k podkladom a uplatniť si právo na vyvlastnenie, po tom čo uznesením zo dňa 05. februára 2013, pribral do konania účastníka správneho konania - Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, Bratislava, dospel po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu k záveru, že rozhodnutie aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom.

Z administratívneho spisu mal krajský súd za zistené, že 13. júla 2009 bol Mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves doručený návrh Slovenského vodohospodárskeho podniku na vyvlastnenie pozemku v kat. úz. N. vedenom na LV XXXX ako parc. XXX v k. ú. N. o výmere 2.147 m², z ktorej sa podľa geometrického plánu č. 23/2008 odčleňuje dielom 66 k novovytvorenej parcele č. XXXX/XX výmera 141 m² od podielového spoluvlastníka F., ktorá je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti na pozemku parc. XXX vo výške podielu 1/7 na vyvlastnenie pozemku v k. ú. N. vedenom na LV XXXX ako parc. č. XXX k. ú. N. o celkovej výmere 2.036 m² z ktorej podľa geometrického plánu 23/2008 odčleňuje dielom 65 k novovytvorenej parcele č. XXXX/XX výmera 132 m² od podielového spoluvlastníka F., ktorá je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti na pozemku parc. č. XXX vo výške 1/32.

Účelom vyvlastnenia bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemkom pre výstavbu stavby „Bratislava - protipovodňová ochrana“ aktivita 6: úsek Moravy v km 3,20 - 6,00 Mestská časť - Devínska Nová Ves. Mestská časť - Devínska Nová ves vykonala vyvlastňovacie konanie a oznámila začatie vyvlastňovacieho konania a zároveň na deň 30. októbra 2009 nariadila ústne pojednávanie. Podľa zápisnice z ústneho pojednávania žalobkyňa nemala žiadne námietky voči stavbe, namietala iba náhradu za vyvlastnenie pozemku. Na základe výsledkov konania bolo vydané rozhodnutie, ktorým boli predmetné pozemky vyvlastnené a bolo tiež rozhodnuté o námietkach účastníčky konania. Správny orgán poukázal na ustanovenia § 110, § 111 a § 112 stavebného zákona.

K námietkam žalobkyne ohľadne skutočnosti, že žiadala, aby predmetom vyvlastnenia boli aj ostávajúce časti dotknutých pozemkov krajský súd uviedol, že podľa stavebného zákona pri vyvlastňovacom konaní platí koncentračná zásada, podľa ktorej musí účastník uplatniť námietky najneskôr pri ústnom prerokovaní návrhu. Žalobkyňa bola o tejto skutočnosti riadne poučená, a to oznámením o začatí vyvlastňovacieho konania, pričom žalobkyňa s výnimkou ceny vyvlastneného pozemku nič iné nenamietala. Preto na túto jej námietku nemohol správny orgán prihliadať.

Dohodu o získanie práva k pozemkom, ktoré sú predmetom vyvlastnenia, nebolo možné dosiahnuť, nakoľko žalobkyňa odmietla uzavrieť kúpnu zmluvu na predmet vyvlastnenia. Vyvlastnenie sa uskutočnilo za náhradu a táto bola určená podľa ocenenia v znaleckom posudku č.80/2008 zo dňa 20. septembra 2008 vypracovaného znalcom inžinierom N. dňa 02. júna 2008 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492 /2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 492/2004 Z. z.“), pričom jedine znalecký posudok určuje v tomto konaní skutočnú hodnotu nehnuteľnosti a správny orgán nie je oprávnený stanovovať hodnotu nehnuteľnosti vo vyvlastňovacom konaní.

Krajský súd mal za preukázané, že žalobkyňa nepožiadala o vyvlastnenie v zostávajúcej časti pozemku na ústnom prejednaní veci, ale až v odvolaní. Námietku žalobkyne, že bola uvedená do omylu zo strany stavebného úradu, čo sa týka umiestnenia časti pozemku, ktorý sa vyvlastnil, krajský súd neakceptoval, nakoľko žalobkyňa mohla v ktoromkoľvek štádiu konania nahliadnuť do spisu, kde boli založené výpisy z katastra nehnuteľností ako aj fotokópie má k pozemku. Aj keby žalobkyňa požiadala o vyvlastnenie zostávajúcej časti pozemku, v danej veci nie sú splnené predpoklady podľa ustanovenia § 110 ods. 3 stavebného zákona, nakoľko zostávajúcu časť pozemku môže žalobkyňa riadne užívať a má k nej prístup. Podľa krajského súdu nie je pravdou že zostávajúce pozemky sa stali rozšírením korytom rieky Moravy, pretože pri bežných menších jarných záplavách boli aj v minulosti tieto pozemky zaplavované.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, a tento aj po právnej stránke správne posúdili.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyňi na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolala žalobkyňa dňa 13. mája 2013. Opätovne namietala, že krajský súd nezohľadnil skutočnosť, že bola uvedená do omylu ohľadom predmetu vyvlastňovania, jej práva boli poškodené z dôvodu neúplného poučenia ohľadom uplatnenia práva podľa § 110 ods. 3 stavebného zákona a nesprávne bola vyhodnotená oprávnenosť žiadosti o dodatočné vyvlastnenie z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu veci.

Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že k výzve na uzatvorenie kúpnej zmluvy zo dňa 10. októbra 2008 bola priložená iba kópia príslušnej časti geometrického plánu, pričom chýbala grafická identifikácia obsahujúca zobrazenie miestnej cestnej komunikácie ani ortofotomapa dotknutého územia. Žalobkyňa tvrdila, že nemala žiadnu vedomosť o tom, že by sa protipovodňová hrádza mala nachádzať až v tesnej blízkosti pozemnej komunikácie, a teda, že nebude na okraji jej pozemkov zo strany rieky ale zo strany pozemnej komunikácie. Namietala tiež, že podľa § 21 ods. 2 správneho poriadku mala byť poučená o tom, že môže nielen vzniknúť námietky, ale aj akékoľvek pripomienky k meritu veci. Čo sa týka možnosti nahliadania do spisu toto nie je povinnosťou účastníka a nevykonanie takéhoto úkonu nemôže byť na ťarchu účastníka. Žalobkyňa tiež nesúhlasí so záverom správneho orgánu, že žiadosť o rozšírenie vyvlastnenia je súčasťou námietok, a teda sa na ňu vzťahuje koncentračná zásada. Podľa jej názoru z ust. §110 ods. 3 stavebného zákona takáto skutočnosť nevyplýva.

Ohľadom vyhodnotenia oprávnenosti žiadosti o dodatočné vyvlastnenie zostávajúcej časti pozemkov má žalobkyňa za to, že táto bola vyhodnotená na základe neznalosti skutkovej stránky veci. Prvostupňový súd podľa jej názoru podstatné okolnosti ignoroval a svoj právny názor oprel o nepravdivé tvrdenia vedľajšieho účastníka. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 29. mája 2013, v ktorom poukázal na všetky svoje predchádzajúce tvrdenia a navrhol, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/142/2012 bol potvrdený.

Účastník konania Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, Bratislava odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu prechádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk . (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení, alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon nestanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP). Podľa ustanovení tejto Hlavy postupuje súd aj v prípade ak žalobu podá prokurátor proti rozhodnutiu, ktorým nebolo vyhovené protestu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd v zásade stotožňuje považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobkyne uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou, spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postojov žalobcu.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného najvyšší súd zistil, že dňa 13. júla 2009 bol Mestskej časti Bratislava - Devínska Nová Ves ako príslušnému stavebnému úradu, doručený návrh navrhovateľa Slovenská republika, Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik Bratislava, na vyvlastnenie pozemku v kat. úz. N., vedenom na LV č. XXXX ako parc. č. XXX, k. ú. N. o celkovej výmere 2.147 m², z ktorej sa podľa geometrického plánu č. 23/2008 odčleňuje dielom 66 k novovytvorenej parcele č. XXXX/XX výmera 141 m² od podielového spoluvlastníka F., bytom R., je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti pozemku parc. č. XXX vo výške podielu spolu 1/7 na vyvlastnenie pozemku v k. ú. N., vedenom na LV č. XXXX ako parc. č. XXX k. ú. N., o celkovej výmere 2.036 m², z ktorej sa podľa geometrického plánu č. 23/2008 odčleňuje dielom 65 k novovytvorenej parcele č. XXXX/XX výmera 132 m² od podielového spoluvlastníka F., bytom R., je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti pozemku parc. č. XXX vo výške podielu 1/32.

Účelom tohto vyvlastnenia bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným pozemkom pre

výstavbu stavby „Bratislava - protipovodňová ochrana“ aktivita 6: úsek Moravy v km 3,20-6,00-Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves, a to vo verejnom záujme v zmysle § 108 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona. Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves vydala dňa 05. júna 2006 rozhodnutie o umiestnení stavby č. DNV-2006/156/ÚR/4/Mt, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21. júla 2006.

Mestská časť Bratislava - Devínska Nová Ves ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 ods. 1 a § 112 ods. 1 stavebného zákona, vykonal vyvlastňovacie konanie a oznámil začatie vyvlastňovacieho konania a zároveň v súlade s ustanovením § 113 ods. 1 stavebného zákona nariadil na deň 30. októbra 2009 ústne pojednávanie. Zo zápisnice z ústneho konania vyplýva, že žalobkyňa nemala žiadne námietky voči predmetnej stavbe, bola poučená, že sa jedná o verejný záujem a poučeniu porozumela. Na ústnom pojednávaní namietala len náhradu za vyvlastnenie pozemku. Na základe výsledkov konania bolo dňa 10. augusta 2011 stavebným úradom vydané rozhodnutie č. DNV 2011-09/604/vyvl.7/PL, ktorým boli predmetné časti inkriminovaných pozemkov vyvlastnené a zároveň bolo rozhodnuté o námietkach účastníčky konania. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný svojím rozhodnutím, ktoré je preskúmané súdom.

Podľa § 108 ods. 1 stavebného zákona pozemky, stavby a práva k nim, potrebné na uskutočnenie stavieb alebo opatrení vo verejnom záujme, uvedený v ods. 2, možno vyvlastniť alebo vlastnícke práva k pozemkom a stavbám možno obmedziť rozhodnutím stavebného úradu.

Podľa § 108 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona vyvlastniť možno len vo verejnom záujme pre verejnoprospešné stavby podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie.

Podľa § 110 ods. 3 stavebného zákona vyvlastnenie sa môže uskutočniť len v nevyhnutnom rozsahu. Ak možno účel vyvlastnenia dosiahnuť iba obmedzením práva, nemožno právo odňať v plnom rozsahu. Ak sa vyvlastnením prevádza vlastnícke právo iba k časti pozemku alebo sa obmedzuje iné právo k pozemku alebo stavbe a vlastník alebo iný oprávnený by nemohol využívať zostávajúcu časť pozemku alebo obmedzené právo k pozemku alebo stavbe, prípadne by ich mohol užívať len s neprimeranými ťažkosťami, rozšíri sa vyvlastnenie aj na zostávajúcu časť, pokiaľ o to vlastník alebo iný oprávnený požiada.

Najvyšší súd k veci dodáva, že vyvlastnenie je potrebné považovať za najväčší zásah do vlastníckeho práva. Ústava Slovenskej republiky v článku 20 ods. 4 pripúšťa vyvlastnenie iba ako výnimočné opatrenie za určitých kumulatívnych podmienok. V zmysle ústavy je možné vyvlastnenie len v nevyhnutnej miere, vo verejnom záujme, na základe zákona, za primeranú náhradu a len na stanovený účel. Vyvlastnenie nie je možné iba na základe samotného Občianskeho zákonníka. Je potrebný osobitný zákon, ktorý záväzne vymedzí konkrétny účel, na, ktorý možno pozemok vo verejnom záujme vyvlastniť a určí orgán, ktorý je oprávnený o vyvlastnenie rozhodnúť. Základným predpokladom vyvlastnenia je verejný záujem zakotvený predovšetkým v článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.). Účely, pre ktoré je možné vyvlastniť sú vymedzené osobitnými zákonmi. Tieto určujú špeciálne účely vyvlastnenia, pre ktoré možno v súlade s § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyvlastniť vec vo verejnom záujme, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu, pričom pokiaľ ide o podmienky vyvlastnenia a procesný postup, tieto upravuje stavebný zákon, na základe ktorého sa uskutočňuje vyvlastňovacie konanie, a to vždy stavebným úradom. Niet pochyb o tom, že vybudovanie protipovodňovej ochrany je v danej veci verejnoprospešnou stavbou podľa schválenej územnoplánovacej dokumentácie (§ 108 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona).

V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že správny orgán vykonávajúci vyvlastnenie dodržal všetky zákonom stanovené podmienky, ktoré zákonné vyvlastnenie vyžaduje. Nie je možné sa stotožniť s námietkami žalobkyne, že nebola o koncentračnej zásade vo vyvlastňovacom konaní v zmysle § 113 ods. 3 stavebného zákona poučená, nakoľko z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že v oznámení o začatí vyvlastňovacieho konania a nariadení ústneho konania zo dňa 09. októbra 2009, sa na strane 2 pod bodom - upozornenie účastníka konania, nachádza upozornenie účastníka konania, kde sa

výslovne cituje ustanovenie § 113 ods. 3 stavebného zákona. Toto upozornenie bolo doručené žalobkyni dňa 13. októbra 2009, t. j. pred začatím ústneho konania dňa 30. októbra 2009, na ktorom bola žalobkyňa prítomná. Navyše je potrebné k tejto námietke uviesť aj tú skutočnosť, že správny orgán napriek tomu, že namietanú okolnosť neakceptoval, v rozhodnutí podrobne uviedol dôvody, pre ktoré nesúhlasil s vyvlastnením celej nehnuteľnosti. Tým sa stala úplne irelevantnou námietka žalobkyne, že nemohla v lehote namietat' neakceptovanie žiadosti o vyvlastnenie celej nehnuteľností.

K námietke žalobkyne, že bola uvedená do omylu pri umiestnení vyvlastňovanej časti najvyšší súd uvádza, že je síce pravdou, že možnosť nahliadania do administratívneho spisu nekompenzuje procesné povinnosti správneho orgánu, ktoré sú mu uložené zákonom, avšak oznámenie po začatí vyvlastňovacieho konania ohľadne umiestnenia vyvlastňovaný časti, zreteľne poukazuje na geometrický plán číslo 23/2008, s ktorým sa žalobkyňa mohla počas ústneho konania oboznámiť a spresniť si v prípade pochybností túto okolnosť. Z uvedeného vyplýva, že nie je možné akceptovať tvrdenie žalobkyne, že správny orgán podal chybnú alebo nepresnú informáciu.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené právne predpisy.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, žalovaným ani účastníkom konania náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.